

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS**

S P R I E D U M S

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2013.gada 28.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

saskaņā ar Patvēruma likuma 31.panta otro daļu rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu *H.Š.* pieteikumā par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Patvēruma lietu nodaļai izdot labvēlīgu administratīvu aktu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldē 2012.gada 27.jūnijā saņemts Palestīnas Autonomijas iedzīvotāja *H.Š.* (turpmāk – pieteicējs) iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

[2] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) Patvērumu lietu nodaļas 2012.gada 23.oktobra lēmumu Nr.24/BD-774/321 (turpmāk – Lēmums) pieteicēja iesniegums noraidīts un atteikts piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā.

Lēmumā konstatēts, ka pieteicējs ir Palestīnas pilsonis un vēlas pieprasīt patvērumu Latvijā, jo Palestīnā viņa dzīvībai un veselībai draud briesmas.

[2.1] Pieteicējs paskaidrojis, ka 2012.gada 19.jūnijā pieteicējs no Palestīnas ar autobusu devies uz Jordāniju, no Jordānijas ar lidmašīnu izceļojis uz Maskavu, bet no Maskavas izlidojis uz Rīgu. Ieceļojot Latvijā, pieteicējs uzrādījis viltotu */Valsts/* uzturēšanās atļauju.

Pārvalde Lēmumā secina, ka pieteicējs sniegto informāciju nav pamatojis ar dokumentiem vai citiem pierādījumiem. Pieteicēja sniegtā informācija ir vērtējama kā pretrunīga, maz ticama un neatbilstoša Pārvaldes rīcībā esošai informācijai. Izvērtējot lietas apstākļus Pārvaldes Patvēruma lietu nodaļa ņēmusi vērā, ka pieteicēja sniegtā informācija neatbilst Patvēruma likuma 16.panta ceturrtās daļas 2.punkta kritērijiem, tādēļ pieteicēja paskaidrojumos norādītajam nepieciešams papildus apstiprinājumus.

Pārvalde konstatē, ka pieteicējs nav sniedzis informāciju par to, ka būtu vajāts savas rases, reliģijas vai tautības dēļ, vai arī piederības kādai sociālai grupai vai politiskās pārliecības dēļ un ka šo iemeslu dēļ būtu saskāries ar darbībām, kas Patvēruma likuma 21.panta pirmās daļas izpratnē atzīstamas par vajāšanas darbībām. Pieteicējs arī bez problēmām 2012.gada martā saņēma jaunu personu apliecinošu dokumentu un jūnijā bez jebkādiem sarežģījumiem atstāja Rietumkrasta teritoriju un devās uz Jordāniju, līdz ar ko, nav pamata pieteicējam piešķirt bēgļa statusu.

[2.2] Pieteicējs norādījis, ka viņa māja */adrese/* Izraēlas apšaucei bija pakļauta jau no 2002.gada. Pārējie pieteicēja ģimenes locekļi jau pirms vairākiem gadiem (tēvs kopš 2008.gada, bet pārējie ģimenes locekļi kopš 2009.gada) pārcēlušies uz dzīvi */Valsts/*. Pieteicējs nav izbraucis kopā ar ģimenes locekļiem, jo vēlēties pabeigt iesāktās studijas */izglītības iestāde/*.

Pārvalde secina, ka pamatotas šaubas rada apgalvojums, ka pieteicēja minētās palestīniešu grupējumu aktivitātes radījušas viņam būtisku apdraudējumu, ja viņš izvēlēties palikt Palestīnā un studēt, neskatoties uz to, ka viņa māja bijusi pakļauta apšaudēm. Arī pārējo ģimenes locekļu izceļošanas apstākļi neliecina par bēgšanu no valsts vajāšanas dēļ.

Pieteicēja norādītais, ka viņam Palestīnā vairs nav radnieku, neattiecas uz starptautiskās aizsardzības izvērtēšanu, jo pieteicējs pats izvēlējās palikt Palestīnā studiju pabeigšanai, turklāt viņš ir pilngadīgs, 24 gadus vecs, darbaspējīgs vīrietis, kurš spēj par sevi materiāli parūpēties.

Kaut arī pieteicēja lēmums izceļot no Rietumkrasta nav pieņemts pēkšņi un viņš tam gatavojies savlaicīgi, viņš tomēr nav paņēmis līdzi un uzrādījis iestādēm nevienu dokumentu, kas apliecinātu viņa apgalvojumus attiecībā uz 2012.gadā iegūto augstāko izglītību vai mājas pārdošanu.

Pārrunās pieteicējs vairākkārtīgi norādījis, ka 2012.gada martā vai aprīlī kārtējo reizi viņa māja tikusi izmantota, lai veiktu apšaudes Izraēlas teritorijas virzienā, tomēr, pārbaudot šo informāciju Palestīniešu Cilvēktiesību centra iknedēļas ziņojumos par laika

periodu no 2012.gada marta sākuma līdz maijam, nav atrodama neviena atsauce par jebkādām savstarpējām apšaudēm, kas būtu notikušas starp palestīniešu pusi */Pilsēta/* (pieteicēja dzīvesvieta) un Izraēlas spēkiem.

Pārvalde konstatējusi, ka pieteicējs ne iesniegumā, ne arī pārrunu laikā nav sniedzis informāciju, kas liecinātu, ka, uzturoties Palestīnā, viņam būtu piespriests nāves sods vai arī draudētu spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana, tādēļ, pieņemot lēmumu, Pārvaldes Patvēruma lietu nodaļai nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās Palestīnā varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam Patvēruma likuma 24.panta 1. un 2.punkta izpratnē, līdz ar to, pieteicējam nav piešķirams arī alternatīvais statuss.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Pārvaldes Lēmumu un izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu.

Pieteicējs nepiekrīt Lēmumā norādītajam par pieteicēja sniegtās informācijas neatbilstību Pārvaldes rīcībā esošajai informācijai par situāciju Palestīnā. Pieteicējs uzskata, ka pretrunas un nesakritības radušās neprecīzi uzdotu jautājumu dēļ un iespējams, ka pieteicējs uzdotos jautājumus nesaprata.

Pieteicējs norāda, ka Pārvalde nav informējusi pieteicēju par dokumentu iesniegšanas nepieciešamību, tādēļ tos nav iesniedzis. Pieteicējs nezina, ka Pārvaldes norādītajiem dokumentiem ir būtiska un izšķiroša nozīme pieteicēja lietā.

Pieteicējs norāda, ka Pārvalde nepareizi interpretējusi viņa vecāku, brāļu un māsu izceļošanu no Palestīnas. Pieteicējs norāda, ka viņa ģimenes locekļiem */Valsts/* tika piešķirts bēgļa statuss, līdz ar to, Pārvalde apšaubā */Valsts/* migrācijas dienesta kompetenci.

Pieteicēja bailes ir reālas, jo tās balstās uz faktisko dzīves pieredzi, ko pieteicējs ieguvis Palestīnā. Pieteicējam ir bail atgriezties Palestīnā, jo viņš tur nevar justies droši, jebkurā mirklī var tikt nogalināts. Pieteicējs uzskata, ka starptautiskie novērotāji neizprot patieso situāciju Palestīnā, informācija tiek pasniegta sagrozītā un nepilnīgā veidā.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 27.decembrī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos, Pārvalde pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem.

[5] Patvēruma likuma 31.panta otrās daļas otrais teikums noteic, ka lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteikumu par lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar šā likuma 20.panta pirmo daļu un 23.panta pirmo daļu, tiesa var izskatīt rakstveida procesā, ja tā atzīst, ka lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, lai šo lietu izspriestu.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa atzīst, ka lietā esošie materiāli ir pietiekoši, lai lietu izskatītu rakstveida procesā. Ievērojot minēto, tiesa izskata lietu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, rakstveida procesā izvērtējot procesa dalībnieku lietā sniegtos rakstveida paskaidrojumus kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[7] Izskatāmajā lietā pieteikums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu - par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu. Izskatot pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[8] Patvēruma likuma 20.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kurš, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību un uz kuru neattiecas šā likuma 27.panta nosacījumi.

Tātad, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:

1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir;

2) persona baidās no vajāšanas;

3) vajāšana ir saistīta ar personas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņas politiskajiem uzskatiem;

4) personas bailes no vajāšanas ir pamatotas;

5) persona nespēj vai baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību;

6) uz personu neattiecas Patvēruma likuma 27.panta nosacījumi.

Vajāšanas jēdziens ir skaidrots Patvēruma likuma 21.pantā. Minētā likuma pants nosaka, ka par vajāšanu atzīstamas:

1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu;

2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

[9] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir trešās valsts piederīgais, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valsts piederīgais viņš ir. No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs Pārvaldei ir uzrādījis derīgu Palestīnas Autonomijas pasi.

Pieteicējs ir norādījis, ka nezināms palestīniešu grupējums viņa māju ir vairākkārt izmantojis, lai veiktu apšaudes Izraēlas robežas virzienā. Pieteicējam savā mājā bijis

jāuzturas kā dzīvīvam mērķim. Pieteikumā norādīts, ka pieteicēja bailes ir reālas un balstītas uz faktisko dzīves pieredzi. Pieteicējs norāda, ka viņa dzīvība ir apdraudēta un viņš jebkurā mirklī var tikt nogalināts.

No minētā secināms, ka persona baidās, ka tiks apdraudētas tās tiesības uz dzīvību. Tiesības uz dzīvību ir garantētas Latvijas Republikas Satversmes 93.pantā, ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 6.pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 2.pantā.

Atbilstoši ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 4.pantam un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 15.pantam, atkāpšanās no šo tiesību ievērošanas netiek pieļauta pat kara vai izņēmuma stāvokļa laikā.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka personas nonāvēšana var tikt atzīta par smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu.

Patvēruma likuma 25.pants paredz, ka vajātāja var būt ne tikai izcelsmes valsts, bet izcelsmes valsts grupējumi vai personas, ja ir iespējams pierādīt, ka izcelsmes valsts, tās partijas vai organizācijas vai starptautiskās organizācijas nav spējīgas vai nevēlas nodrošināt aizsardzību pret vajāšanu vai smagu kaitējumu. Līdz ar to arī atsevišķu personu un grupējumu izteiktus nonāvēšanas draudus.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs nav norādījis uz darbībām, kuras ir atzīstamas par vajāšanu Patvēruma likuma 21.panta izpratnē.

[10] Taču, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas sakarā ar piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. 1951. gada 28. jūlija Konvencijas par bēgļa statusu 1.panta „A” daļā ir norādīts, ka bailēm ir jābūt labi pamatotām. Lai arī bailes ir personas subjektīvas emocijas, bēgļa statusa iegūšanas kontekstā šīm bailēm ir jābūt arī objektīvi pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, nav jābūt izslēgtām visām saprātīgām šaubām par to, ka vajāšana notiks. Kā pierādīšanas standarts šajās lietās nav izmantojams arī iespējamību pārsvars. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, varbūtībai, ka persona tiks vajāta, nav jābūt lielākai kā varbūtībai, ka vajāšana izraidīšanas gadījumā nenotiks. Bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, ja šādām bailēm ir saprātīgs iemesls, ja pastāv saprātīga iespēja, ka persona tiks vajāta (*UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html>; UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Compilation of Case Law on Refugee Protection in International Law, March 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/47dfc8e32.html>*).

Vajāšana var izpausties kā fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību, tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu

pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā, nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods, juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods, apsūdzība vai sods par atteikšanos pildīt militāro dienestu konflikta laikā, ja militārā dienesta pildīšana ietvertu noziegumu vai tādas darbības, uz kurām attiecas Patvēruma likuma 27.panta pirmās daļas 3., 4. un 5.punkts, darbības, kas īpaši vērstas pret dzimumu vai pret nepilngadīgām personām.

Pieteicējs nav norādījis, ka viņa vajāšana būtu saistīta ar personas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņas politiskajiem uzskatiem. Tieši pretēji, pieteicējs sākotnējā aptaujas anketā norādījis, ka nepārstāv nekādas partijas, kustības, asociācijas vai grupas (lietas 31.lapa).

Izpētot lietas materiālus, tiesa secina, ka pieteicējs baidās no tā, ka nevar dzīvot savā mājā, jo tā atrodas uz robežas starp Palestīnu un Izraēlu. Nezināms palestīniešu grupējums ir izmantojis pieteicēja mājas kā naktsmītni un vietu, no kurienes atklāt uguni pret Izraēlu. Tiesa secina, ka pieteicējs netiek vajāts saistībā ar savu rasi, reliģiju, tautību, piederību pie sociālās grupas vai politisku uzskatu dēļ, bet pieteicējs ir pakļauts apdraudējumam, jo viņa māja atrodas vietā, kurā noris bruņots konflikts starp Palestīnu un Izraēlu.

[11] Tā kā tiesa secināja, ka pieteicējs netiek vajāts saistībā ar savu rasi, reliģiju, tautību, piederību pie sociālās grupas vai politisku uzskatu dēļ, tad nav izpildījušies priekšnoteikumi bēgļa statusa piešķiršanai. Līdz ar to pieteikumu daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par bēgļa statusa piešķiršanu ir jānoraida.

[12] Pieteicējs ir lūdzis arī piešķirt viņam alternatīvo statusu, līdz ar to tiesai ir jāizvērtē, vai pastāv priekšnoteikumi šāda statusa piešķiršanai.

Atbilstoši Patvēruma likuma 23.panta pirmajai daļai uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts vaistspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 20.panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas šā likuma 28.panta nosacījumi, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Tātad, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz alternatīvo statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:

- 1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 20.panta pirmo daļu;
- 2) uz šo personu neattiecas Patvēruma likuma 28.panta nosacījumi;
- 3) ir pamats uzskatīt, ka šī persona pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauta smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

[13] Tiesa jau konstatēja, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir trešās valsts piederīgais. Tiesa arī secināja, ka pieteicējam nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Patvēruma likuma 20.panta pirmo daļu.

[14] Patvēruma likuma 28.panta pirmā daļa noteic, ka alternatīvo statusu nepiešķir, ja pastāv vismaz viens no šādiem nosacījumiem:

1) persona izdarījusi starptautiskajos dokumentos definētu noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci;

2) persona izdarījusi noziegumu, kas saskaņā ar Latvijas Republikas likumu atzīstams par smagu vai sevišķi smagu noziegumu;

3) persona veikusi darbības, kas vērstas pret Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķiem un principiem;

4) ir pamats uzskatīt, ka persona rada draudus valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai un drošībai;

5) persona pirms ierašanās Latvijā izdarījusi noziegumu, par kuru tai būtu piemērojama brīvības atņemšana, ja tas būtu izdarīts Latvijā, un atstājusi savu izcelsmes valsti vienīgi tādēļ, lai izvairītos no soda par šo noziegumu.

Savukārt šī panta otrā daļa noteic, ka šā panta pirmās daļas 1., 2., 3. un 4.punktu piemēro arī personām, kas kūda uz minētajiem noziegumiem vai darbībām vai citādi piedalās minēto noziegumu vai darbību izdarīšanā vai sekmēšanā.

Tiesa konstatē, ka lietā nav materiālu, kas liecinātu, ka pieteicējs būtu izdarījis starptautiskajos dokumentos definētu noziegumu pret mieru, kara noziegumu vai noziegumu pret cilvēci vai veicis darbības, kas vērstas pret Apvienoto Nāciju Organizācijas mērķiem un principiem. Pārvalde nav arī norādījusi, ka pieteicējs radītu draudus valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai un drošībai vai pirms ierašanās Latvijā būtu izdarījis noziegumu, par kuru tam būtu piemērojama brīvības atņemšana.

Līdz ar to tiesa secina, ka uz pieteicēju nav attiecināms neviens no Patvēruma likuma 28.pantā minētajiem nosacījumiem.

[15] Tiesai ir jāpārbauda arī tas, vai ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Patvēruma likuma 24.pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir:

1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde;

2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana;

3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[15.1] Tiesa konstatē, ka lietā nav informācijas, kas liecinātu, ka pieteicējam būtu piespriests nāves sods vai draudētu spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme vai necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana. Tātad pieteicēja gadījumā nepastāv smags kaitējums Patvēruma likuma 24.panta 1.un 2.punkta izpratnē.

[15.2] Izvērtējot to, vai pastāv smags kaitējums Patvēruma likuma 24.panta 3.punkta izpratnē, tiesa konstatē, ka situācija, kāda pašlaik ir Palestīnā un Izraēlā, ir gadiem ieildzis konflikts par teritoriju, ūdens tiesībām, robežām, atpazīstamību un galvenokārt Jeruzalemes kontroli.

Pārbaudot Palestīniešu Cilvēktiesību centra iknedēļas ziņojumus par laika periodu no 2013.gada 17.janvāra līdz 2013.gada 22.janvārim (*Palestinian Centre for Human Rights, Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory (17- 22 January 2013), 23 January 2013, http://www.pchrgaza.org/portal/en/index.php?option=com_content&view=article&id=9190:weekly-report-on-israeli-human-rights-violations-in-the-occupied-palestinian-territory-17-22-january-2012&catid=84:weekly-2009&Itemid=183*), tiesa secina, ka joprojām turpinās Izraēlas uzbrukumi Palestīnas civiliedzīvotājiem un viņu īpašumiem okupētajā Palestīnas teritorijā; Izraēla turpina pielietot palielinātu spēku pret miermīlīgām Palestīnas protesta akcijām Rietumkrastā; Izraēla turpina okupēto teritoriju slēgšanas uzspiešanu un ir pilnībā izolējusi Gazas sektoru; Izraēla turpina uzbrukt Palestīnas iedzīvotājiem un viņu īpašumiem; Izraēlas jūras spēki turpina uzbrukt Palestīnas zvejniekiem.

2013.gada 19.janvārī Palestīnas iedzīvotāju miermīlīga protesta laikā Izraēlas spēki apcietināja 10 fermerus un sociālos aktīvistus, tai skaitā, 3 sievietes un bērnu. Izraēlas spēki laikā no 2013.gada 17.janvārim līdz 2013.gada 22.janvārim veikuši vairāk kā 50 militāros reidus, kuru laikā apcietinājuši vismaz 37 Palestīnas iedzīvotājus, tai skaitā 5 bērnus. Šā gada 17.janvārī Izraēlas spēki ir patrulējuši arī /apgabals/, kas ir pieteicēja dzīvesvieta. Ir veikti reidi, pārmeklētas mājas.

Starptautiskās cilvēktiesību aizstāvības organizācijas (*Human rights watch, skat.https://www.youtube.com/watch?v=vWDR7A9fZcw&feature=player_embedded*) interneta vietnē *youtube.com* ievietotās video reportāžas vēsta, ka Izraēlas uzbrukums, noņemot uz kādas daudzdzīvokļu mājas bumbu, beidzies ar vairāk kā 10 civiliedzīvotāju nāvi.

Citā video reportāžā tiek ziņots, ka Izraēla uzbrukusi Palestīnas preses centriem, nogalinot vairākus cilvēkus un daudzus ievainojot, to starp arī kādu bērnu (*skat. <https://www.youtube.com/watch?v=dz4gcp78Ix4&list=PL73F4876AF62C15CC>*).

Izvērtējot publiski pieejamo informāciju par pašreizējo situāciju Palestīnā, tiesa secina, ka Izraēlas kombatanti ir izvietojušies pa visu Palestīnas teritoriju, tai skaitā vietu, kur dzīvo pieteicējs. Izraēlas militārpersonas regulāri veic reidus dažādās Palestīnas teritorijā, apcietinot civiliedzīvotājus, tai skaitā bērnus. No publiski pieejamās informācijas secināms, ka paralēli militārajiem reidiem, Izraēla ir iesaistījusies bruņotā

konfliktā ar Palestīnu. Minētā konflikta laikā tīši vai netīši tiek nogalināti Palestīnas civiliedzīvotāji, it īpaši pierobežas teritorijās.

Kādā Starptautiskās cilvēktiesību aizstāvības organizācijas video reportāžā stāstīts par to, kā palestīnieši cenšas aizstāvēt savu teritoriju pret okupantiem ar seniem un ļoti neprecīziem ieročiem – raķešmetējiem. Nespēdami precīzi trāpīt militārajā mērķī, palestīnieši nogalinājuši vairākus Izraēlas civiliedzīvotājus (skat. <https://www.youtube.com/watch?v=m5CtAGRa3SI&list=PL73F4876AF62C15CC>).

No iepriekš minētās informācijas tiesa secina, ka šobrīd ne Palestīnas, ne Izraēlas darbības neliecina par bruņotā konflikta drīzu izbeigšanos. Tieši pretēji, konfliktā iesaistītās puses ir ieinteresētas nostiprināt savas valsts robežas bruņota konflikta veidā. Ne Palestīnas, ne Izraēlas civiliedzīvotāji nevar justies droši savās mājās vai uz ielas. Nav paredzams, kad notiks uzbrukums vienai no konfliktā iesaistītajām pusēm. No iepriekš minētās informācijas izriet, ka kombatanti nepievērš īpašu vērību tam, vai tiek nogalināts civiliedzīvotājs vai cits kombatants.

1949.gada 12.augusta Ženēvas konvencijas par civilpersonu aizsardzību kara laikā 4.panta pirmā daļa nosaka, ka ir aizsargātas tās personas, kuras bruņota konflikta vai okupācijas gadījumā attiecīgajā brīdī un vienalga kādā veidā atrodas karojošās puses vai okupētājvalsts varā, kuras pilsoņi tās nav.

Tā kā Izraēla ir okupējusi lielāko daļu Palestīnas un viņu militārpersonas izvietojušās pa visu Palestīnu, ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs ir aizsargājama persona.

Minētās konvencijas 32.pants paredz, ka ir aizliegts veikt tāda veida pasākumus, kas izsauc fiziskas ciešanas vai iznīcina aizsargājamās personas, kas atrodas viņu varā. Šis aizliegums attiecas ne tikai uz slepkavībām, spīdzināšanu, miesas sodiem, sakropļošanu un medicīniskiem vai zinātniskiem eksperimentiem, kas nav nepieciešami aizsargājamo personu ārstēšanas nolūkā, bet arī uz visiem citiem brutālas apiešanās gadījumiem, par kuriem ir atbildīgi civilās vai militārās varas pārstāvji.

Tiesa secina, ka bruņota konflikta laikā Palestīnas un Izraēlas teritorijās nav respektēti civiliedzīvotāji, kas vairumos gadījumu ir noveduši pie iedzīvotāju nāves.

ASV konsulāro lietu birojs norādījis, ka ceļošana uz Rietumkrastu ir ļoti bīstama. Cilvēki var tikt iesaistīti pēkšņās demonstrācijās un mītiņos, automašīnas bieži apmētā ar akmeņiem, molotova kokteiļiem, kā arī uz tām tiek šauts (*Travel Warning U.S. Department of State Bureau of Consular Affairs, Israel, the West Bank and Gaza, 20 December, 2012, http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/tw/tw_5841.html*).

Tiesa konstatē, ka Palestīnā un Izraēlā turpinās bruņots konflikts un līdz ar to visā Palestīnas teritorijā ir plaši izplatīta vardarbība.

[15.3] Tā kā tiesa jau konstatēja, ka Palestīnā ir plaši izplatīta vardarbība un iekšējās bēgšanas iespēju faktiski nav, tad tiesa atzīst, ka ir pamats uzskatīt, ka pieteicējs, ja viņš atgrieztos Palestīnā, būtu pakļauts reālam dzīvības vai veselības apdraudējuma riskam tāpēc vien, ka viņš atrodas šajā teritorijā.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicēja gadījumā pastāv smaga kaitējuma draudi Patvēruma likuma 24.panta 3.punkta izpratnē. Tā kā iekšējās bēgšanas iespējas faktiski nepastāv, tad uzskatāms, ka izcelsmes valsts nevar nodrošināt pieteicējam aizsardzību.

[16] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicējs ir trešās valsts piederīgais, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 20.panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas šā likuma 28.panta nosacījumi, un ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Tas nozīmē, ka pieteicējs atbilst nosacījumiem, kas ir par pamatu alternatīvā statusa piešķiršanai. Līdz ar to tiesai ir pamats apmierināt pieteicēja pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu un uzlikt par pienākumu Pārvaldei izdot lēmumu par alternatīvā statusa piešķiršanu pieteicējam.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246.-251.pantu, 254.pantu un Patvēruma likuma 31.panta ceturto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

apmierināt H.Š. pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu.

Uzdot Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas pieņemt lēmumu par alternatīvā statusa piešķiršanu H.Š.

Tiesas spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese (paraksts) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas tiesnese I.Petrovska

Rīgā, 2013.gada 28.februārī.